

[Lone Dybkjær]

rettiget, så vil lavt regnet 40 pct. af det beløb blive noget, som vi hægter i halen på det, der foregår. Det vil sige, at vi smider 2 mia kr. ud, før der overhovedet er kommet én mere i beskæftigelse. Det kan godt være, at der også kommer nogle flere i beskæftigelse, men vi skal altså indhente de 2 mia kr. Det er bl.a. derfor, vi synes, at forslaget er dårligt. Vi har også nogle principielle betragtninger om fradrag, men det er, hvad det er. Vi tror også, det administrativt er umuligt at skelne. Men det har altså ikke noget med ideologi at gøre, det vil jeg meget stærkt gøre opmærksom på. Dermed være ikke sagt, at vi ikke ind imellem har andre kæpheste. Vi er jo ellers ikke et ideologisk parti, som bekendt.

Herefter vil jeg nævne det, jeg i øvrigt var enig med hr. Erhard Jakobsen i. Det er dødsensdeprimerende – det var egentlig også det, der lå i hr. Erhard Jakobsens udtalelser – at stå her og deltage i den ene debat efter den anden om arbejdsløsheden. Jeg kan næsten ikke sige, hvor træt og ked af det jeg har været af, at vi bare skal stå herinde endnu en gang og snakke om det. Om alt det, vi har gjort herinde, kan man sige: der er for megen demagogi og for lidt arbejde. De debatter, vi fører her, er markeringer af partiernes standpunkter; der er ikke nogen vilje til samarbejde. Det er i øvrigt fuldstændig ligegyldigt, hvem der er i regering, og hvem der er i opposition. Desværre må man sige, at VK satte sig også, dengang de var i opposition, med armene over kors. Nu synes hr. Svend Auken og hr. Heinesen at gøre det samme.

Jeg tror ikke, at vi bare ved det at samarbejde herinde kan klare arbejdsløhedssituationen, men det er helt sikkert, at vi i hvert fald ikke gør den bedre ved vores manglende vilje til et reelt samarbejde. Det har ikke blot noget at gøre med, at vi skal holde nogle samarbejdstaler her i folketinget, det har også noget at gøre med, at vi skal foretage et fornuftigt arbejde i udvalgene. Det gør vi jo ikke. Vi har siddet i årevis i arbejdsmarkedsudvalget. Der foregår ikke en diskussion, der overhovedet når under overfladen af problemerne. Det er det, der gør, at det er så trist at have med at gøre. I øvrigt tror jeg, det er ganske ødelæggende for hele det demokratiske system, hvis vi fortsætter på denne facon.

Målet er – det siger hr. Erhard Jakobsen også, deri er jeg også enig – at selvfølgelig skal vi arbejde på at afskaffe arbejdsløshe-

den. Men hvad er realiteterne? Realiteterne er, at uanset hvad vi gør – så kan vi diskutere, hvad vi skal gøre for at sætte 20.000 eller 30.000, eller hvad ved jeg, mere i beskæftigelse – uanset hvad vi gør; så har vi altså 200.000–300.000 arbejdsløse. Det er det udgangspunkt, vi lige så godt ærligt kan tage, for det er det udgangspunkt, vi vil have i masser af år.

Det synes jeg også kunne være et udgangspunkt for hr. Svend Auken, for arbejdsløsheden steg jo også dramatisk under den socialdemokratiske regering, det kan vi jo se klart på tallene. Det mener jeg – i modsætning til en tidligere ordfører – ikke er hr. Svend Aukens skyld. Det er udviklingen, den internationale udvikling og meget andet, der har medvirket til, at arbejdsløsheden er steget dramatisk. Men denne baggrund gør, synes jeg, at denne debat bliver lidt falsk. Ganske få måneder efter, at hr. Svend Auken er gået af som arbejdsminister, rejses der en forespørgselsdebat om den foruroligende stigning i arbejdsløsheden. Men den har altså været foruroligende stigende hele tiden. At den stiger foruroligende nu, kan man diskutere i forbindelse med investeringsplanerne, men den steg jo også i 1980 og 1981 foruroligende, nemlig på grund af vinterarbejdsløsheden. Der er ikke noget nyt i det. Vi kan klart se på kurverne, at de går op både det ene og det andet år, og dér har vi mig bekendt haft socialdemokratiske regeringer og hr. Svend Auken som arbejdsminister.

Det er nødvendigt, at vi erkender, at vi har ret begrænsede muligheder for at bekæmpe denne arbejdsløshed. Vi kommer til at stå med 200.000–300.000 arbejdsløse. Det er klart, at vi skal gøre, hvad vi kan. Vi skal arbejde internationalt, vi skal arbejde i EF, og vi skal arbejde i OECD og i nordisk sammenhæng, og hvad ved jeg. Jeg mener også, at vi skal føre indkomstpøolitik. I modsætning til hr. Svend Auken stemte vi for indkomstpøolitikken og nøjedes ikke med heroppe fra talerstolen at sige, at vi også er interesserede i at føre indkomstpøolitik. Så synes jeg, man kunne have stemt efter det, men det gjorde man jo ikke. Alle disse ting skal til, men selv om vi gør alle disse ting, så må vi erkende, at det ændrer ikke dramatisk på situationen, og under ingen omstændigheder ændrer det hurtigt på situationen.